

Насилието в медиите

Ние бихме искали

нашите деца да растат в защитен от злото свят, но до тях достига изобилна информация за различни събития. Какво трябва да правим тогава? Да разрешаваме ли на децата да гледат по телевизията новините за нещастията по света? А филмите с насилие? Картините от другите медии? Отговорът е ясен - не е възможно да ги опазим от всичко, което достига до тях, и да ги изолираме от реалността. Децата, предпазвани от безпокойствата, растат в един изкуствен свят. Те рано или късно ще се срещнат с действителността и ще бъдат неподготвени за нея. Стремежът да ги предпазим от злото би им попречил също така да развият морално поведение към това, което се случва около тях.

Малките деца са в състояние да осмислят и да преработят с наша помощ тревожната, обезпокояваща информация. Те обичат приказки. Ав приказките не всичко е идеално. В приказките винаги има едно добро и едно зло, като доброто винаги побеждава, а злото винаги е наказано.. Както в приказките, можем да избягваме особено страшното. В приказките няма смърт и убийства, но има факти. Например, че родителите на Хензел и Гретел са ги изоставили в гората.

Децата се плашат от новините с наранени, плачещи и изоставени хора, защото се страхуват да не би това да се случи и на тях. Такъв е ефектът и с картините от печатните медии, както и видеофилмите с насилие. Всички картини, които са подсилени със звуци и шумове, се запечатват дълбоко и за дълго в съзнанието. Затова не се препоръчва децата от предучилищна възраст да се оставят да гледат сами картини за войни, преследвания и насилие. Винаги трябва да има възрастен до тях, който да даде непосредствен отговор на вълнуващите ги въпроси. Ако забележите, че детето реагира със страх, по-добре е да изключите телевизора или да изведете детето навън и да поговорите за нещата. Това е удобен момент да разберете от какво се страхува то.

Децата намират сами различни пътища да разградят страховете си.

Някои пресъздават в игрите си, с помощта на своите кукли или домашни животни, това, което са видели или преживяли..

Други рисуват онова, което не могат да кажат. Затова децата се нуждаят от много хартия и моливи и си струва техните творения да бъдат разглеждани внимателно от възрастните. В рисунките те изобразяват това, което ги тревожи.

Друга възможност за децата да преодолеят тревогите, са сълзите. Силният плач отпуска много повече, отколкото мълчаливото страдание. Ние, възрастните, не бива да им отнемаме възможността да изразяват своето отношение, плачейки. Като участват в това, което става по света, те изграждат морално поведение срещу нещастията.